

ȘCOALA ȘI FAMILIA-PARTENERI EDUCATIONALI, GARANȚIE A SUCCESULUI ȘCOLAR

**Prof. înv, primar MARCU LIANA GEORGETA
Școala Gimnazială „Constantin Săvoiu,, Târgu Jiu**

Activitatea didactică de bună calitate constituie un suport pentru progresul constant al copilului în plan psihic și social. Copilul își va dezvolta potențialul nativ în măsura în care școala va reuși să îl identifice corect, să îl cultive, dar nu va omite să se implice în modelarea influențelor care nu aparțin orei de curs.

Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școala și familie este stringentă.

Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață ale copiilor.

Parteneriatul între școală și familie și-a demonstrat eficiența pretutindeni unde a fost aplicat, dacă s-au respectat anumite condiții de realizare a acestuia:

- părinții să fie percepuți de către cadrele didactice ca persoane active și valoroase pentru educarea copiilor;
- părinții să se implice în mod concret în luarea de decizii referitoare la activitățile extrașcolare, la modificarea orarului, la stabilirea disciplinelor opționale;
- responsabilitatea pentru evoluția copilului să fie împărțită între școală și familie.

Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor, dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers – activitatea de la școală este o continuare a activității de acasă.

La ședințele cu părinții am vorbit pe larg despre modul în care aceștia își pot ajuta copiii la învățarea lecțiilor, dar mai ales la controlul temelor pentru acasă. Copilul nu trebuie să vină la școală cu temele nefăcute. De aceea, părinții trebuie să cunoască cum se controlează și cum poate fi ajutat copilul în cazul în care întâmpină unele greutăți în rezolvarea lor.

Totodată, părinții trebuie să cunoască dacă copilul lor are un comportament corect față de învățător și colegii de clasă, dacă purtarea lui pe stradă sau în alte locuri din afara școlii este corespunzător.

Din experiența pe care am avut-o până în prezent, mi-am dat seama că există familii care se mândresc cu atitudinea

severă față de copii. Severitatea este necesară, dar cu măsură, altfel copilul crește timorat de gândul pedepsei, începe să mintă și se îndepărtează de părinți.

Am avut elevi care începeau să plângă când obțineau calificative de bine sau suficient, spunând ca vor fi bătuți sau pedepsiți de către părinți.

Mai gravă este situația în care părinții sunt împărțiți în “doă tabere”: unul sever, iar celălalt indulgent.

Severitatea exagerată își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și de învățare peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum prea mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și fac uz frecvent de pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale.

La celălalt pol se află părinții superprotectori, cei care se învârt în jurul poftelor copilului. Un astfel de copil va ajunge un egoist, pentru că în familia sa el a cunoscut numai drepturi, nu și îndatoriri. Cu acești copii se lucrează foarte greu și devin dificili, deoarece ei cred că și la școală vor avea parte de aceleași privilegii.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune, a inițiativei copilului.

Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri și nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiativă, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune și mai ales de consecințele ei, în ultimă instanță timiditate exagerată.

Obiectivul primordial al parteneriatului școală – familie îl reprezintă obținerea succesului școlar. Evoluția pozitivă în planul activității școlare se exprimă prin termenii de progres, reușită și succes școlar.

Progresul – arată obținerea anumitor stări calitative superioare în raport cu o perioadă comparată. Poate fi continuu sau periodic.

Reușita școlară se referă la nivelul de realizare a unui obiectiv propus pentru o durată mai mare de timp.

Succesul școlar se exprimă prin raportarea performanțelor elevului la cerințele programei școlare și la finalitățile învățământului.

Un parcurs școlar negativ este reflectat de termenul de insucces școlar.

Insuccesul sau eșecul școlar cunoaște două faze:

- în faza inițială – elevul trăiește sentimente de nemulțumire, are o motivație săracă, fie la o disciplină sau un capitol (pentru o scurtă perioadă de timp).

Această fază se poate depăși cu ușurință prin mobilizarea resurselor proprii sau printr-o atenție deosebită din partea învățătorului.

- a doua fază – de instalare evidentă și stabilă a insuccesului școlar, elevul evită efortul individual și își exprimă aversiunea față de învățatură, profesori, tot ceea ce este legat de școală. Înregistrând mari lacune în cunoștințe, el poate ajunge la repetenție, exmatriculare sau chiar abandon școlar.

Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun, părinții sunt calmi, înțelegători, afectuoși, destul de flexibili în raporturile cu copilul, fără însă a-i satisface orice capriciu.

Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare.

Familia este un cadru de disciplină ferm, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Studiile arată că într-un climat familial pozitiv, copiii sunt originali și spontani, se descurcă singuri, dovedind autonomie, își exprimă dorința de a crește, de a se impune și de a fi conducători; știu să se apere, doresc să înfrunte dificultățile, sunt perseverenți în realizarea unor scopuri.

Pentru a-mi da seama de interesul ce-l manifestă fiecare părinte pentru școala am dat un chestionar părinților, cu diferite întrebări: “ Sunteți mulțumiți de condițiile școlare în care copilul dvs. își desfășoară activitatea?”, “ Îl supravegheați zilnic la efectuarea temelor?”, “Copilul dvs. Are acces la informație (calculator, Internet)?”, “Care credeți ca este punctul lui forte?”, “Este înscris la vreo activitate extrașcolară?”, etc.

După acest chestionar, mi-am putut da seama de părinții interesați, în adevăratul sens al cuvântului, de școală, de viitorul copilului.

Tot pentru o cunoaștere mai bună a elevilor am făcut vizite la domiciliu, unde am considerat că este necesar. Astfel, am reușit să cunosc atmosfera și climatul educativ din familie, condițiile materiale, comportamentul părinților față de elev, precum și starea de sănătate a copilului.

Pentru ca relația dintre școală și familie să fie cât mai apropiată și să-l ajute pe micul elev să se integreze în mediul școlar, am implicat direct părinții în activitățile desfășurate în afara orelor de curs.

Părinții au venit cu idei de realizare a unor activități extrașcolare. Am fost împreună în excursii, am vizitat diferite obiective propuse de ei, am organizat concursuri, am ținut în fața părinților serbări, care au permis acestora să vadă manifestările elevilor, precum și rezultatul muncii lor. De aceea, părinții se simt utili și prezintă mai mult interes pentru școală.

Aș putea concluziona astfel: “școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță.

Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui neazuri și la problemele care îl interesează și că sunt preocupați de ceea ce se întâmplă la școală”(M. Gilly).

În climatul actual întâlnim două tendințe contradictorii: părinții sunt preocupați de viitorul copiilor lor, dar nu mai au timp să le acorde atenția cuvenită.

Este o sarcină a școlii, a învățătorului, în special, să identifice situațiile “dificile” din familiile copiilor, să dirijeze strategiile educative în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de parteneriat școală – familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.